

[Ejnar Kjær.]

med et afgjort Ja, idet disse Befolkningsdele har mærket, at deres Levefod i betydelig Grad er blevet nedsat. Det gælder Eksport-erhvervene, det gælder de saakaldte frie Erhverv, det gælder Landbruget, det gælder Fiskeriet og adskillige andre. Det er ikke blevet fastslaaet stærkere end af den højtærede Landbrugsminister, da han for nogle Dage siden i Landstinget afsluttede den Debat, som dør førtes om Udligning af Eksportpriserne, hvor han atter og atter gentog Ordene: Vi skal dele Fattigdommen. Hvis der ikke deri ligger dette, at man maa nedsætte Levefoden, saa ved jeg ikke, hvad der skulde ligge deri.

Altsaa, den højtærede Landbrugsminister har forstaaet det; af visse Udtalelser, som Finansministeren har fremsat, har jeg forstaaet, at han ogsaa har begrebet det, men jeg maa sige, at jeg stiller mig en lille Smule mere tvivlende, naar Talen er om den højtærede Socialminister. Naar man ser paa det Forslag, som er fremsat her, og paa andre lignende, som vi har haft og sandsynligvis vil faa, kan man ikke undgaa at faa det Indtryk, at man vel ikke kan opretholde Levefoden i visse Befolkningsklasser — for det tror jeg ikke man kan —, men at man i alt Fald forsøger paa det. Men netop fordi det er saadan, at man lader Levefoden dale for visse Klasser, medens man forsøger paa at holde den oppe for andre, er vi overvejende betænkelige baade ved de Forslag, der foreligger her, og ved andre lignende.

Boeck-Hansen: Jeg tvivler ikke om, at man i Socialministeriet har arbejdet med meget stor Hast paa dette Lovforslag, men ligefrem at fremsætte det her i Tinget som en Indikator for den Hastighed, hvormed man kan arbejde, synes jeg ikke, der var nogen Grund til, naar man skulde lave en Lov med tilbagevirkende Kraft. Men nu har det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen forklaret, hvad det egentlig var, han mente med, hvad han sagde. Det trænger undertiden til Forklaring, hvad det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen mener, naar han udtaler sig her i Tinget.

Naar jeg kom med min Hentydning til, at jeg ikke turde tage noget Ansvar for, om Kommunerne havde Raad til at paatage sig denne Udgift, saa var det, fordi jeg mente, Indenrigsministeren maatte være klar over dette. En anden Gang, hvor Staten paalagde en Kommune en Byrde, har jeg Erfaring for, at en under Indenrigsministeren hørende højtstaaende Embedsmand gjorde det saa saare vanskeligt for

den paagældende Kommune at løse det økonomiske Spørgsmaal i Forbindelse med en Lov, der var gennemført af Socialministeriet. Derfor sagde jeg det, fordi jeg haabede, at Indenrigsministeriet var indforstaaet med, at Kommunerne skulde bære en Byrde.

I øvrigt takker jeg den højtærede Socialminister for Løftet om Oplysninger i Udvalget. Samtidig vil jeg sige til den højtærede Minister, at hvis Ministeren var i Besiddelse af den Erfaring, jeg har med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen, vilde han vide, at det ærede Medlem indtil Virtuositet har udviklet en Evne til at blande Sager ind i en Debat, som i og for sig ikke vedkommer Spørgsmaalet. Det er en Ting, som det ærede Medlem synes om. Han mener ikke noget ondt med det.

Rager: Det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen bad mig give en nærmere Forklaring paa, hvad jeg havde ment med ikke-perfekte Arbejdere, men efter at det ærede Medlem har hørt paa Socialministerens Udrædning, hvortil jeg ganske kan henholde mig, behøver jeg ikke at gaa nærmere ind derpaa. Det ærede Medlem kan alligevel ikke anse mig for uhøflig.

Til det ærede Medlem Hr. Ejnar Kjærs Bemærkninger om, at det ikke er rimeligt at yde Tilskud til de højeste Indtægter, vil jeg sige, at det kommer jo an paa, hvad man mener med rimeligt. Jeg vil indrømme, at jeg synes heller ikke, det i og for sig skulde være nødvendigt at yde Tilskud til Arbejdsløshedsforsikring for en Mand, der sidder med en gennemsnitlig Indtægt paa 4 500 Kr. om Aaret. Men det bliver rimeligt, naar det viser sig, at det let vil komme til at betyde større Udgifter for Staten at lade være, fordi en saadan Mand ganske simpelt vilde lade være at forsikre sig, i hvert Fald sammen med de Kolleger, der fik Tilskud. Hvorfor skulde han gøre det, og hvorfor skulde hans Kolleger kræve Solidariteten af ham, naar de ikke fik noget ud af det? Og saa vilde han glide ud af Forsikringen, og det vilde de gode Ristici gøre, medens de daarlige med den lavere Gennemsnitsindtægt vilde blive tilbage, og saa vilde det offentliges Tilskud blive højere.

Dernæst mente det ærede Medlem, at der var givet Svar paa det Spørgsmaal, jeg havde rejst om, hvorvidt Levefoden kunde opretholdes herhjemme. Det ærede Medlem ser meget kort, naar det ærede Medlem mener, at der allerede er givet Svar. Det er mig naturligvis ikke ubekendt, at der er forskellige Afdelinger inden for det